

τούτου και επέιξε δι' ἐρωτήσεων τὴν Μαριέτταν, ἥτις ἐξωργίσθη διὰ τὴν ἀμφιβολίαν ἣν ἐφαίνοντο δοκιμάζοντες. Ἐπανάλαβε πολλάκις καὶ μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὁ δολοφόνος ἦτο ὁ Λαυρέντιος. Δαλισιὲ καὶ ὅτι τὸν εἶχε κάλλιστα ἀναγνωρίσει.

— Μήπως ἤμπορῶ ν' ἀπατηθῶ! εἶπε, τὸν γνωρίζω καλά, δόξα τῷ θεῷ!... καὶ δὲν εἶχον περάσει δύο ὥραις τοῦ τὸν εἶχα ἰδεῖ... "Α! ναί! εἶνε αὐτός... εἶμαι βεβαία, τὸ ἀνάστημά του, καὶ τὰ φορέματά του ἀκόμη.

Καὶ περιέγραψε τοσοῦτω λεπτομερῶς τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ Λαυρεντίου, καὶ ἡ περιγραφὴ αὕτη τοσοῦτω συνεφώνει πρὸς τὰ ἐνδύματα, ἅτινα ὁ Λαυρέντιος ἐφόρει τὴν νύκτα τῆς ἐνάτης πρὸς τὴν δεκάτην, ὥστε οὐδεμία ἐχώρει ἀμφιβολία.

— Καὶ τὸ πρόσωπόν του! προσέθηκε. "Αδίκᾳ εἶχε καταιγασμένο τὸ καπέλλο του ὡς 'ς τὰ μάτια καὶ ἀναισθημένο τὸ γίνακκα τοῦ παλτοῦ του... ἤμπορεσα καὶ διέκρινα μερικὰ χαρακτηριστικά του.

Ἐσιώπησε καταβεβλημένη.

Ὁ κύριος Θουριὲ ἐπεστάτησεν ὅπως ὁ γραμματεὺς, ὁ ὁποῖος ἔγραφε παρὰ τὴν κλίνην, διατυπώσῃ κατὰ γράμμα τὸ τελευταῖον μέρος τῆς καταθέσεως. Μετὰ μικρὸν ὁ κλητὴρ, ὅστις εἶχε σταλῆ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπλησίασε τὸν ἀνακριτὴν.

— Ὁ Λαυρέντιος Δαλισιὲ εἶνε κάτω, εἶπε χαμηλοφώνως, πρέπει νὰ τὸν ὀδηγήσωμεν ἐδῶ;

Ὁ κύριος Θουριὲ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς Μαριέττας, ἔλαβε κατ' ἰδίαν τὸν ἱατρὸν καὶ ἠρώτησεν ἂν εἰς τὴν κατάστασιν ἐξασθενήσεως εὐρίσκετο ἡ ἀσθενής, ἐπέτρεπεν ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ κατηγορουμένου.

Ὁ ἱατρὸς ἔκαμε χειρονομίαν δισταγμοῦ. Ἐν τούτοις, ἐπέτρεψε τὴν ἀντιπαράστασιν, παραγγέλλων ὅμως νὰ ἦν ὅσῳ τὸ δυνατόν βραχεῖα· ὥφειλον νὰ ἀρκεσθῶσιν εἰς ἀπλὴν ἀναγνώρισιν, ἥτις ἄλλως, μετὰ τὴν ὁμιλίαν τῆς Μαριέττας, οὐδαμῶς ἦν ἀμφίβολος.

Ὁ Λαυρέντιος ὠδηγήθη εἰς τὸ δωμάτιον.

Περιέφερον, εἰσελθὼν, περὶ ἐαυτὸν βλέμμα πένθιμον καὶ ἀνήσυχον. Δὲν ἐγνώριζε ποῦ ἦτο καὶ τί παρ' αὐτοῦ ἐζήτουν. Οἱ κλητῆρες, οἵτινες τὸν εἶχον ὀδηγήσει, οὐδὲ λέξιν τῷ εἶχον εἶπει. Παρατηρήσας ὅμως τὸν κύριον Θουριὲ καὶ τὸν γραμματέα παρὰ τὴν κλίνην ἐκείνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν ἐξηπλωμένη ἡ ἀσθενής, ἦν δὲν διέκρινεν ἀκόμη, ἀλλ' ἐμάντευεν, ἀνεσκίρτησεν. Ἦνόνησεν ὅτι ἡ κρίσιμος στιγμή εἶχε φθάσει.

— Πλησιάσατε, εἶπεν ὁ κύριος Θουριὲ.

Πρὸ τῆς ἐκ τοῦ δεσποτηρίου ἀναχωρήσεως, ὁ Λαυρέντιος ἠναγκάσθη νὰ φορέσῃ τὰ ἐνδύματα, ἅτινα ἐφόρει τὴν νύκτα τοῦ κακουργήματος.

Ὁ κύριος Θουριὲ παρεμέρισε τὰ παραπετάσματα καὶ ἐτοποθέτησε τὸν κατηγορούμενον παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, εἰς τρόπον ὥστε ἡ Μαριέττα, ἥτις εἶχε κεκλει-

σμένους τοὺς ὀφθαλμούς, νὰ παρατηρήσῃ αὐτὸν πρῶτον, ἅμα ἤθελε τοὺς ἀνοίξῃ. Εἶτα ἐσφιγξεν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα τῆς ἀσθενοῦς, ὅπως τὴν ἀποσπᾷ ἐκ τοῦ ληθάργου, εἰς δὲν ἐφαίνετο διατελοῦσα. Δὲν ἐβράδυνεν ὄντως νὰ κινηθῇ καὶ ἐγείρασα τὴν κεφαλὴν ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Αἰφνης ἐφρικίασεν· αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν τῆς διεστάλησαν καὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Λαυρεντίου, μετ' ἐκφράσεως ἀγανακτήσεως καὶ φρίκης, καταληφθεῖσα δὲ ὑπὸ νευρικοῦ τρόμου:

— Αὐτός!... νὰ τὸν! ἀνέκραξεν! "Ω! ὁ ἄθλιος, ὁ δολοφόνος!...

Ὁ Λαυρέντιος κατέστη πελιδνός. Ἡ θέλησε νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὴν Μαριέτταν ἀνακραζὼν μετὰ τρεμούσης φωνῆς:

— Ἀλλ' ὄχι, Μαριέττα, εἶμαι ἐγώ, ὁ Λαυρέντιος, ἀναγνώρισέ με...

Οἱ κλητῆρες ὅμως τὸν ἐκράτησαν καὶ τὸν ἐπανάφερον εἰς τὴν θέσιν του.

Ἡ Μαριέττα παρετήρησε τὴν κίνησιν αὐτὴν.

— Κρατήσατέ τον! ἀνέκραξε μετὰ τρόμου... ἔρχεσαι νὰ μὲ ἀποτελειώσῃς;... φύγε, τέρας... ἐφόνευσες τὴν μητέρα σου...

Καὶ ἐπανεπέσε φρικιώσα καὶ ὥσεὶ καταβληθεῖσα ὑπὸ τὸ κτύπημα ἐκείνο.

— Ἀρκεῖ! εἶπεν ὁ ἱατρὸς παρεμβὰς καὶ κύψας πρὸς τὴν ἀσθενή.

Καὶ ὁ Λαυρέντιος ἦν ἑτοιμος νὰ λιποθυμίῃ. Οἱ κλητῆρες ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν ὑποβιβάσωσι καὶ τὸν ὠδήγησαν, κλονιζόμενον, εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον.

Μετὰ δύο λεπτὰ ὁ κύριος Θουριὲ ἦτο παρὰ τὸν κατηγορούμενον, ὃν εὗρε καθήμενον ἢ μάλλον ἐρριμμένον ἐπὶ τινος ἐδρας, ἀκίνητον, τὴν κεφαλὴν ἔχοντα κεκλιμένην καὶ τὸ βλέμμα ἀπλανές.

— Λοιπὸν! τὸν ἠρώτησε, τί λέγετε περὶ τῆς μαρτυρίας αὐτῆς; Ἡ γυνὴ αὕτη σὰς ἀνεγνώρισε καὶ σὰς ὑπέδειξεν ἀρκούντως;

Ὁ Λαυρέντιος ἐξέβηκε βαθὺν στεναγμόν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

— Θὰ ὁμολογήσετε τέλος πάντων; ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Θουριὲ. Καταλαμβάνετε ὅτι ἂν σὰς ζητῶ ὁμολογίαν, δὲν τὸ πράττω διὰ νὰ συμπληρώσω τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν ἀποδείξεων· ἡ τελευταία αὕτη θὰ ἀπλήγατε τὴν κατηγορίαν τοῦ κόπου ν' ἀναζητήσῃ ἄλλας.

— "Ω! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ φωνῆς συντετριμμένης, εἶνε νὰ τρελλαθῇ κανεὶς! εἶνε δυνατόν; πῶς, ἡ Μαριέττα... ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ λογικόν της. Πρέπει νὰ εἶνε παράφρων.

— Παράφρων! εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς μετ' εἰρωνικοῦ μειδιάματος. "Ω, ὄχι! σὰς βεβαιῶ καὶ ἐγώ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐζήτησα ἐπὶ μίαν ὥραν, τὸ γνωρίζω. Ἰδοὺ, διὰ νὰ σὰς πείσω ὅτι ἔχει τὸ λογικόν της ἀκούσατε τὴν κατάθεσιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε πρὶν ἔλθετε.

Τῇ ἐντολῇ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὁ γραμματεὺς ἤρξατο ἀναγινώσκων τὸ πρακτικόν, ὅπερ εἶχε συντάξει.

Ὁ Λαυρέντιος ἤκουσε τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην μετ' ἐκπλήξεως. Ὅταν ἐτελείωσεν,

ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ῥίπτων ἐπὶ τοῦ κυρίου Θουριὲ βλέμμα ἔνδακρυ καὶ ἰκετευτικόν:

— "Ὁχι, κύριε, εἶπε μετὰ φωνῆς διακοπτομένης, δὲν εἶνε ἀληθές, σὰς τὸ ὀρκίζομαι.

— Λοιπὸν ἐπιμένετε νὰ ἀρνήσθε; εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς συνωφρυνόμενος.

— Ἀποῦ εἶνε ψεῦδος! ἡ δυστυχὴς αὐτὴ ἀπατάται...

— Καλὰ! εἶπεν ψυχρῶς ὁ κύριος Θουριὲ. [Ἐπετα συνέχεια] *P.

Προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει ἐπιτυχῇ μετάφρασιν νεωτάτου ἔργου τοῦ **Louis Jourdan**:

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Τὸ διήγημα τοῦτο, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, τερπνὸν καὶ διδακτικὸν ἐνταυτῷ, θέλει γνωρίσει τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν ἥθη καὶ ἔθιμα τῆς ἰσχυρᾶς ἐκείνης Αὐτοκρατορίας, ἥτις τοσοῦτω σπουδαῖον ἐν τῇ ἱστορίᾳ διεδραμάτισε μέρος.

FORTUNÉ DU BOISGODEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Τέλος]

ΝΘ'

Τελειοποιημένη, ἀπλοποιημένη, ἀπηλλαγμένη τῆς κλίμακος καὶ τῶν κιγκλίδων, ἡ λαϊμητόμος, δὲν ἐφαίνετο σχεδόν. Ἐὰν δὲν εἶχε τοὺς δύο ἐρυθροὺς βραχίονας καὶ τὸ χαλύβδινον τρίγωνον, ὡμοίαζε πολὺ πρὸς ραπτομηχανήν.

Ὁ δήμιος ἐπίσης ὡμοίαζε πρὸς τὸν πρῶτον τυχόντα εἰσοδηματίαν, οἱ βοηθοὶ αὐτοῦ πρὸς ἐντίμους ὑπαλλήλους, ἡ δὲ ἄμαξα, ἥτις περιέμενε νὰ παραλάβῃ τὸ σῶμα τοῦ καρατομηθησομένου, πρὸς ἄμαξαν κομιστοῦ πάγου ἢ μεταπράτου ἐδωδύμων.

Κατήργησαν τὰς φρικώδεις παρασκευὰς τῶν ἄλλοτε θανατικῶν ἐκτελέσεων, καὶ σήμερον φονεύουν ἀπλοῦστατα.

Εἶνε ἀσφαλέστερον, ἀλλὰ καὶ εἰδεχθέστερον.

Ὁ ὄμιλος τῶν θεατῶν ἠϋζήθη διὰ τῆς ἀφίξεως, κατὰ τὰς προπαρασκευὰς, βραδυνάντων τινῶν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐσχημάτιζον ἤδη στοίχον, περικυκλοῦντες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὸ λιθόστρωτον, ὅπερ ἄρχε-

ται ἀπὸ τῆς μεγάλης θύρας τῆς Ροκέτας καὶ καταλήγει εἰς τὴν φλιάν τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ ἔφιππος χωροφυλακὴ μόλις εἶχε φθάσει καὶ ἐτοποθετεῖτο ἐπὶ τῆς λεωφορίου.

Ὁ Πιεδούσης καὶ ὁ Πήγασος συνωμύλουν κατὰ μέρος, στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς πρασινοχρόου ἀμάξης, ἥτις ἔμελλε νὰ μεταφέρῃ εἰς τὸ κοιμητήριον τὰ αἰμοσταγῆ λείψανα τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸκ.

Τὸ ἐν Σαβινὺ ταξίδιον τοῦ Πήγασου ὄχι μόνον ἀνωφελὲς ἀπέβη, ἀλλὰ καὶ ἀτυχές.

Ἀτελὼς πληροφορηθεὶς καὶ περιορισθεὶς εἰς τὴν νοημοσύνην μόνον αὐτοῦ, εἰργάσθη ἀδεξιῶς, καθότι ἡ ἐν τῷ τόπῳ ἐμφάνισις αὐτοῦ εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ καταπίσῃ τὸ ζεύγος Σωφὰλ ν' ἀποδράσῃ.

Ὁ Γιάκο, ὅστις περιεπλανᾶτο εἰς τὰ περίξ τοῦ μύλου, ὡφρᾶνθη τὴν ἀφίξιν κατασκόπου, καὶ εἰδοποίησε τοὺς κακούργους, οὗς ὑπηρετεῖ.

Ὁ Πήγασος, περιεπλανήθη ἐπίσης περίξ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀτκενς καὶ τοῦ πύργου τοῦ Σεκινύ, ἀπελπισθεὶς δὲ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἔνθα ἀπέσχε νὰ ἐγκαυχηθῇ διὰ τὴν ἐκδρομὴν του.

Ἡ γνώει εἰσέτι ὅτι, ἀπὸ τινων ὥρων, ὁ προεστὰς αὐτοῦ ὑπεβόηθη τὰς ὑπερτάτας ἐνεργείας ἀπηλπισμένου πατρός.

Ὁ Πιεδούσης, αὐτός, εἶχεν ἀκολουθήσει κατὰ γράμμα τὰς ὁδηγίας τοῦ κυρίου Λεκὸκ.

Μετέβη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἅμα ἀφίχθεις, διηγήθη τοῖς ἀρμοδίοις τὰ πρῶτα ἐπεισόδια τῆς ἐκστρατείας, διεβεβαίωσε τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας ὅτι ὁ γέρων ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐσυμπλήρου πρὸ τῆς νυκτὸς τὰς ἤδη συλλεχθείσας ἀποδείξεις, καὶ καθικέτευσε νὰ ἀναβληθῇ ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ἐπιείκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας.

Τὸν ἤκουσαν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος, δὲν ἔλαβεν ὅμως οὐδεμίαν θετικὴν διαβεβαίωσιν, καὶ τὸ ἐσπέρας, συνομιλῶν μετὰ τῶν συντρόφων, ἔμαθεν ὅτι ἡ ὀλεθρία διαταγὴ δὲν εἶχεν ἀνακληθῇ. Τότε, ἀπελπισ, περίλυπος, καὶ ἀποτεθαρρημένος, ὁ δυστυχὴς πράκτωρ, ἐπορεύθη μετὰ τοῦ Πήγασου καὶ περιέμενε τὸ κύριον Λεκὸκ εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Ὀρλεάνης.

Ἡ τελευταία ἀμαξοστοιχία εἶχε φθάσει καὶ ὁ κύριος Λεκὸκ δὲν εὐρίσκετο ἐν αὐτῇ.

Ὁ Πιεδούσης ἔτρεξεν εἰς τὴν Ροκέταν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Πήγασου.

Ἦθελε νὰ εὐρεθῇ κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ καταδίκου, καὶ νὰ εἴπῃ αὐτῷ φιλικὴν τινα λέξιν, μὲ κίνδυνον ν' ἀποβληθῇ διὰ παντὸς τῆς ἀστυνομίας.

Ἀπὸ τριῶν ἤδη ὥρων περιέμενεν ἐκεῖ τὸν θάνατον, περίλυπος μέχρι θανάτου καὶ μετ' ἀγωνίας ἀκολουθῶν τὰς προπαρασκευὰς τῆς ἐκτελέσεως, καὶ ἀριθμῶν τὰς στιγμὰς.

Ἡ λαιμητόμος εἶχε στηθῇ, εἰς βοηθὸς κατεβίβασε τὸν πέλεκυν καὶ ἀνῆρτησεν

αὐτὸν ἐκ νέου, ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι ὁ φρικῶδης μηχανισμὸς ἐλειτουργεῖ καλῶς.

Ὁ οὐρανὸς ἐλευκαίνετο ἤδη, ἡ δὲ αὐγὴ ἤρχιζε νὰ ἀναφαίνεται.

— Τίποτε, ἐπιθύρουν ὁ Πιεδούσης, δὲν θὰ εὐρήκαν τίποτε, καὶ ὕστερα ἀπὸ σαρᾶντα λεπτὰ ὅλα θὰ εἶνε τελειωμένα.

— Ποιὸς ἔξερει; εἶπεν ὁ Πήγασος, ἵνα παρηγορήσῃ τὸν φίλον του. Ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἔρχεται, καὶ ἔπρεπε νὰ εἶνε τώρα ἐδῶ. Αὐτὸ εἶνε καλὸν σημεῖον. Ὅσον δὲν τὸν βλέπομεν, καὶ ἔως ὅτου ὁ παπᾶς δὲν ἔμπῃ στὴν φυλακὴ, ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίδα.

— Ἐλπίδα! εἶπε πικρῶς ὁ Πιεδούσης. Νά! κύτταξε. Ὁ κύριος Κρὸς τραβᾷ τὸ ῥολόγι του. . . . διδὲι διαταγὴν στὸν γαμβρό του. . . . ὁμιλεῖ εἰς τὸν ὑπάλληλον τῆς ὑπηρεσίας. . . .

— Τοῦ λέγει ὅτι ὁ ἀρχηγὸς ἀργεῖ. Σοῦ λέγω καὶ πάλι πῶς αὐτὸ εἶνε καλὸν σημεῖον.

— Ὁ ἀρχηγὸς! νά τον! . . . τὸν βλέπω ἐκεῖ κάτω . . . τὸν καταλαμβάνω ἀπὸ τὸ ἀνάστημά του . . . Περιπατεῖ δίπλα στὸν τοῖχον τῆς Ροκέτας. . . . τώρα θὰ ἔμπῃ μέσα . . . καὶ ὁ παπᾶς εἶνε μαζύ του. . . . ἐτελείωσε. . . . ὁ γέρω Λεκὸκ δὲν ἔχει πλέον παιδί!

— Πῶς γίνεται νὰ ἔρχεται ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος; ἐπιθύρουν ὁ Πήγασος. Καὶ ἔπειτα, αὐτὸς ὁ παπᾶς, ποῦ τὸν πέρνει ἀπὸ πίσω, δὲν εἶνε ὁ ἐφημέριος τῶν φυλακῶν. . . . Ὁ κύριος Κρὸς ἔρχεται πάντα μὲ ἀμάξι, καὶ τὸ ἀμάξι του δὲν εἶνε ἐκεῖ. . . . Ποῖοι νὰ εἶνε ἀκόμη αὐτοὶ οἱ τρεῖς, ποῦ εἶνε μαζύ των; . . .

— Ὁ γραμματικὸς, ὁ ἀνακριτὴς ἴσως, ὁ ὁποῖος ἔρχεται γιὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸ καὶ μένο τὸ παιδί μήπως ἔχῃ νὰ ἀμνηκαμμίαν κατὰθεσιν. . . .

— Βλέπω καθαρὰ ἓνα λαίμοδετον ἄσπρον, ἀλλὰ δὲν βλέπω παρὰ ἓνα. . .

— Ἐμβάινουν. . . Ἐμβήκαν. . .

Πράγματι, ὅμιλος, ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀσφαλείας, εἶχεν εἰσελθεῖ ἐν τῇ φυλακῇ.

Ὁ ἐκτελεστὴς παρατήρησεν ἅπαξ ἐπὶ τὴν ὥραν ἐν τῷ ὥρολογίῳ του, ἔνευσεν εἰς τοὺς βοηθοὺς του, καὶ διηυθύνθη μετ' αὐτῶν πρὸς τὴν μεγάλην θύραν, ἥς τὰ δύο φύλλα θὰ ἠνοίγοντο μετ' ὀλίγον, ὅπως διέλθῃ ὁ καταδίκος μετὰ τῆς πενθίμου συνοδίας του.

Ξ'

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, λίαν πρωί, εἰδήσις ἔκτακτος, ἀνήκουστος, διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν τῶν Παρισίων.

Διὰ πρώτην φοράν, ἐν τῇ ἸΘ' αἰῶνι, ἡ λαιμητόμος διελύθη, πρὶν ἐκτελεσθῇ τὸ φονικὸν ἔργον, δι' ὅπερ εἶχε στηθῇ.

Τὸ περιμένον τὸν καταδίκον πλῆθος διελύθη ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ περατωθῇ ἡ ἐκτέλεσις, καὶ ἔλεγον ὅτι ἀναβολὴ εἶχε χορηγηθῇ τῷ Λουδοβίκῳ Λεκὸκ.

Τὴν ἐπαύριον ἔμαθον ὅτι ὁ Θεὸς δὲν

ἐπέτρεψε νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ ἐνὸς ἀθώου. Ἐμαθον τὰς λεπτομερείας τῆς καταπληκτικῆς καὶ συγκινητικῆς ταύτης ἱστορίας, τὸν θάνατον τῶν ἐνόχων, ἐνταφιασθέντων ὑπὸ τὰ καπνίζοντα ἐρείπια τῆς οἰκίας τοῦ Ἀτκενς, τὴν προνοιακὴν ἀνακάλυψιν τοῦ βωδοῦ, καὶ τὰς ἡρωϊκὰς προσπάθειάς τοῦ πατρὸς ἐκείνου, ὅστις τοιαῦτα διεπράξατο ἵνα σώσῃ τὸν υἱόν του.

Καὶ ἤρχισαν νὰ οἰκτεῖρουν τὸ θῦμα καὶ νὰ ἐκπλήττωνται πῶς οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἔνορκοι ἠπατήθησαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὡς εἰ οἱ ἀκραιότεροι καὶ οἱ μάλλον πεφωτισμένοι δικασταὶ δὲν ὑπέκειντο εἰς πλάνην.

Ὀλίγου δεῖν ἐξετελεῖτο ἡ τρομερὰ θυσία.

Πᾶσαν προσπάθειαν εἶχε καταβάλλει ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας ἵνα ἀναβάλῃ αὐτὴν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, καθότι ἐκλινε νὰ πιστεῖται ὅτι, ὁ τε ἀρχαῖος φίλος του καὶ ὁ καταδίκος, ἀμφοτέρω ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐβεβαίουν, ὁ μὲν ὅτι ὁ Τολβιάκ ἦτο δολοφόνος τῆς Μαρίας Φκσίτ, ὁ δὲ ὅτι εἶχεν ἀκουσίως φονεύσει τὸν Λερέ.

Μὴ δυνηθεὶς ὅμως νὰ προσαγάγῃ ἐτέρας ἀποδείξεις ἢ διαβεβαιώσεις ὑπὲρ τοῦ καταδίκου, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας δὲν εἶχε λάβει ἡ ἀρνήσεις ἀνατρεπτικὰς.

Ἡ ὑπόθεσις εἶχε κάμει μέγαν κρότον, καὶ ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἀνῆκεν εἰς ὑψηλὴν κοινωνικὴν τάξιν, διὰ τοῦτο ἡ δημοσία ἀσφάλεια ἀπῆτει ὥστε ἡ τιμωρία νὰ εἶνε παραδειγματικὴ καὶ ταχεῖα.

Ἀποβληθεὶς πανταχόθεν, ἐπὶ προφάσει ὅτι δὲν προσήγαγε τὸν μόνον μάρτυρα, οὕτινος ἡ μαρτυρία ἠδύνατο νὰ ἔχῃ μεγίστην σπουδαιότητα, ὁ κάλλιστος ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας, ἐπανεπαύθη ἐπὶ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ὁ γέρων Λεκὸκ θὰ ἐπανεφέρει τὸν βωδὸν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπέρας, καὶ συνεπῶς παρέμενε διαρκῶς ἐν τῷ γραφεῖῳ του, ὅπως ἡ ἔτοιμος νὰ δεχθῇ αὐτοὺς μέχρι τελευταίας στιγμῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ γέρων διήρχετο στιγμὰς τρομερὰς ἀγωνίας.

Εἶχε φθάσει, ὡς προείπομεν, εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, μετὰ τοῦ βωδοῦ καὶ τοῦ ἱερέως, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν εἶχεν ἀναχωρήσει ἡ ἀμαξοστοιχία, ἥτις ἦτο καὶ ἡ τελευταία.

Αἱ μεγάλης ταχύτητος ἀμαξοστοιχίαι δὲν σταματῶσιν εἰς τοὺς μικροὺς σταθμούς.

Ἐδέησε λοιπὸν νὰ τρέξῃ εἰς Σαβινὺ καὶ ζητήσῃ, ἐν τῷ ἤδη ὑπνώττοντι χωρίῳ τούτῳ, ἵππον, ἅμαξαν καὶ ὁδηγόν.

Ἡ ἀμαξία τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου» ἦτο εἰς ὁδοπορίαν, καὶ ἀπώλεσαν πεντήκοντα λεπτὰ τῆς ὥρας, μέχρις οὗ ἐξεγείρωσι τοῦ ὕπνου τοὺς ἄλλους ξενοδόχους.

Περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥδευον τέλος ἐπὶ τὴν ἀγορὰν εἰς Παρίσιον, τρία δετέταρτα τῆς ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, τὸ μὲ θρανία ὑπ' ἐνοίκιον λεωφορεῖον ἐσταμάτα ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ ὥρολογίου, πρὸ τῆς θύρας τῆς ἀστυνομίας.

Μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφαλείας αἱ

ἐξηγήσεις ὑπῆρξαν βραχεῖαι καὶ ὀριστικά.

Ἡ διήγησις τοῦ θανάτου τοῦ Τολβιάκ, καὶ τῶν προηγμένων τοῦ θανάτου τοῦ κακούργου ἐπεισοδίων, ἡ γραπτὴ δῆλωσις τοῦ βωβοῦ, ὅστις ἠδυνήθη κάλλιστα νὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου περίληψιν τῶν γεγονότων, αἱ διαβεβαιώσεις τοῦ ἱερέως, οὐτινος τὸ ἀξίωμα τὸν ἔθετεν ὑπεράνω πάσης ὑπονοίας, ἤρκεσαν ἵνα πείσωσιν αὐτόν.

Τὴν πεποίθησιν ὅμως ταύτην ἦτο ἀνάγκη νὰ συμμερισθῶσι καὶ τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, ἅτινα, μόνον, εἶχον τὴν ἐξουσίαν ν' ἀναστείλωσι τὴν ἐκτέλεσιν, ἥδη ληφθεῖσης ἀποφάσεως.

Ἦτο μία καὶ ἡμίσεια ὥρα τῆς πρωίας.

Μόνος, ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δύσκολον ταύτην ἐπιχείρησιν, ὅθεν ἐδέησε νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἅπας ὁ ζῆλος, ἅπασα ἡ δραστηριότης, ἅπασα ἡ ἐπιμονὴ τοῦ γενναίου ἀρχηγοῦ, ὅπως ἐμποδίσῃ νὰ διαπραχθῇ νομικὸν κακούργημα, τὴν νύκτα ἐκείνην ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ροκέτας.

Κατωρθώσαν ὅμως αὐτὸ ἐπὶ τέλους, καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς χαραυγῆς, ὅτε τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸκ ὀλίγοι πλέον στιγμαὶ τῷ ὑπελείποντο, οἱ τέσσαρες συνήγοροι αὐτοῦ εἰσῆρχοντο ἐν τῇ εἰρκτῇ μετὰ τινος δικαστοῦ, ἀποσταλέντος ὑπ' ἐνὸς τῶν ἀνωτάτων δικαστικῶν ἀρχόντων, καὶ ἔχοντος πλήρη πληρεξουσιότητα νὰ χορηγήσῃ ἀναβολήν, ἂν ἤθελεν ἐγκρίνῃ αὐτήν.

Ἡ ὑπόθεσις ἐκερδήθη, μετὰ εἰκοσι δέ λεπτῶν ἀντιπαράστασιν καὶ ἀνακρίσεις, ἐδίδετο δικταγὴ τῷ ἐκτελεστῇ νὰ διαλύσῃ τὴν λαίμητμόν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ ζωὴ τοῦ καταδίκου ἐσώθη. Διότι δὲν εἶνε δίκαιον νὰ ὑφίσταται δις τὰς τρομερὰς ἀγωνίας τῶν παρασκευῶν τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως εἰς ἄνθρωπος, κἂν ἤθελεν εἰσθαι ἔνοχος.

Ἡ ἀνάκρισις, ἐν τούτοις, ὑπῆρξε μακρά, καθότι, πρὶν ἢ ἐπανορθώσῃ δημοσίᾳ ἀξιολογήνητον λάθος, ἡ δικαιοσύνη ἐπιθυμεῖ νὰ εἶνε ἐντελὴς πεφωτισμένη.

Ἀλλαγὴ ποινῆς, ἡ πλήρης χάρις, δὲν θ' ἀπέδιδον τὴν τιμὴν τῷ Λουδοβίκῳ Λεκὸκ.

Ἐκεῖνο, ὅπερ αὐτὸς ἐπεθύμει, ἦτο ἐπανόρθωσις, χορηγηθησομένη ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἀρχόντος τοῦ Κράτους, βασιζομένη ἐπὶ τῆς γνωμοδοτήσεως τοῦ Δικαστηρίου, οὐδὲν δὲ δυσκολώτερον καὶ σπανιώτερον ἢ νὰ ἐπιτύχῃ τις αὐτήν.

Ἐὰν ὁ ἀληθὴς ἔνοχος ὑπῆρχεν ἐν τῇ ζωῇ, ἠδύνατο νὰ καταδικάσῃ αὐτόν, καὶ ν' ἀκυρώσῃ, διὰ λόγους ἀσυμβιβαστους, τὴν κατὰ τοῦ Λεκὸκ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν· ἀλλ' ὁ Τολβιάκ, ἡ μάλλον ὁ Δερμὸν, εἶχεν ἀπολεσθῇ καὶ μετ' αὐτοῦ ἄπαντες ἐκείνοι, οἵτινες εἶχον λάβει μέρος, καὶ ἐμμέσως ἀκόμη, εἰς τὸ κακούργημα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

ΞΑ'

Ἡ ἀλήθεια ἐξηκριβώθη διὰ τῶν μαρτυριῶν, αἵτινες, λίαν εὐτυχῶς, ἦσαν ἀφθονοί.

Συνέλεξαν ἀκριβεῖς πληροφορίες ἐπὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ δολοφόνου καὶ ἐπὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ θύματος.

Κατέδειξαν σαφῶς τὴν ὑπαρξίν τῶν δεσμῶν, τῶν συνδεόντων τὰς σχέσεις τοῦ Τολβιάκ μετὰ τῆς θαλαμηπόλου, καταστάσεως Ἀραβέλκας Δίσνεϋ.

Ἀπέδειξαν ὅτι εἶχε συμφέρον νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν κληρονομίαν, ἥτις ἤρνετο νὰ τὸν συζευχθῇ, καὶ τὰς δύο ἐτέρας ἀνεψιάς τοῦ λοχαγοῦ Ὁ-Σολιβάν, ὅτι εἶχε συμφωνήσει μετὰ τοῦ ἀθλίου Ἀτκενς, ἵνα ἐξασφαλίσῃ αὐτῷ τὴν κληρονομίαν, καὶ νὰ διανεμηθῇ αὐτὴν μετ' αὐτοῦ, καὶ τέλος, ὅτι οἱ κακούργοι τοῦ μύλου τῆς Ὑδέτ ἦσαν μισθωτοὶ αὐτοῦ, καὶ ὅτι διέμενε κατὰ διαλείμματα ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Σεκινύ.

Ἴνα δὲ ἀποδειχθῇ ἡλίον φαεινότερον, ὅτι ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἦτο ἀθῶος, ὁ βωβὸς διηγῆθη διὰ σημείων καὶ διὰ γραφῆς τὸ ταξείδιον αὐτοῦ εἰς Παρισίους, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 13ης Ἰανουαρίου.

Ὁ Τολβιάκ ἔφερεν αὐτόν ἐκεῖσε περὶ λύχνων ἀφ᾽ εἰσῆγαγε κρυφίως ἐν τῷ περιπτέρῳ καὶ ἐνέκλεισεν αὐτόν ἐν τῷ ὑπογείῳ, ὅπουθεν τὸν ἐξήγαγε κατὰ τὴν δευτέραν ὥραν τῆς πρωίας, ἵνα θέσῃ κιβώτιον ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ.

Ἡ ἀμαξία, ἡ περιμένουσα ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου τῆς Ἰταλίας τὸν δολοφόνον καὶ τὸ πτώμα, ἥτις ἐχρησίμευσε κατόπιν εἰς τὴν ἀρπαγὴν τοῦ βωβοῦ, καὶ βραδύτερον εἰς τὴν τῆς Μάρθας Κάμπρεμερ καὶ τῆς Θηρεσίας Λεκόντ, καὶ ἦν εὐρον ἐν τῷ πύργῳ μετὰ δύο ὡραίων καὶ σφριγώντων ἵππων, ὠδηγεῖτο ὅτε μὲν ὑπὸ τοῦ καταχθονίου Σωφᾶλ, ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ Γιάκο, ὅστις ὀλίγου δεῖν ἐφρονεύετο διὰ κτυπήματος ράβδου, ὅπερ ἐσπέραν τινὰ ὁ ὁδοφύλαξ κατήνεγκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Τὶ πλέον τούτων ἠδύνατο νὰ ζητήσωσιν εὐσυνειδητοὶ δικασταί;

Τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα, ἥτις δι' αὐτόν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ εἶνε ἡ τελευταία, ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἐξήρχετο τῆς φυλακῆς ἔχων ὑψωμένον τὸ μέτωπον.

Ἡ παράτασις αὕτη τῆς φυλακίσεως δὲν ἐφάνη αὐτῷ λίαν σκληρά.

Ὁ πατήρ του ἤρχετο καὶ τὸν ἐβλεπε καθ' ἐκάστην, ἂν δ' ἡ δεσποινὴς Λεκόντ δὲν συνώδευε τὸν γέροντα ἐν ταῖς ἐπισκέψεσιν αὐτοῦ, τοῦτο ἐγένετο, διότι ἦτο μάρτυς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ ἀπηγόρευεν αὐτῇ τὴν εἴσοδον ἐν τῇ εἰρκτῇ τοῦ δεσμώτου.

Δὲν ἦτο ὅμως ἀπηγορευμένον τῷ κυρίῳ Λεκὸκ νὰ λέγῃ τῷ Λουδοβίκῳ ὅτι ἡ Θηρεσία τὸν ἠγάπα πάντοτε, καὶ ὅτι τῷ εἶχε συγχωρήσει σφάλμα τόσῳ σκληρῶς ἐξίλησθαι.

Ἡ κυρία Λεκόντ ἐπίσης εἶχε συγχωρήσει, καίτοι ἐδυσκολεύθη νὰ ἀποδώσῃ τὴν εὐνοίαν αὐτῆς, εἰς ἄνθρωπον, ὅστις εἶχε θέσει τὴν Θηρεσίαν τῆς εἰς τοσοῦτ' ὀδυνηρὰν δοκιμασίαν.

Ἡ εὐγενὴς νεῆνις ἐκληρονόμει τὰ ἐκατομμύρια τοῦ Λοχαγοῦ.

Εἰς λόγος ἔτι, ἵνα μείνῃ πιστῇ εἰς τὰς ὑποσχέσεις αὐτῆς, ἀλλ' ἐπίσης καὶ διὰ τὸν Λουδοβίκον Λεκὸκ, ἵν' ἀποδώσῃ αὐτῇ τὸν λόγον τῆς, διότι ἦτο ὑπερήφανος, ἀλλὰ πτωχός, ἀφ' οὗτου ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐξώδευσεν, ὑποκρινόμενος τὸν Ναβάβ, μέγα μέρος τῆς περιουσίας του.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰπῶμεν ὅτι τὸν λόγον τοῦτον ἡ Θηρεσία Λεκόντ ἠρνήθη νὰ ἐπαναλάβῃ, καὶ ὅτι ὁ μνηστήρ αὐτῆς ἦτο τόσῳ ἐρωτευμένος, ὥστε δὲν ἔμεινεν ἀκαμπτος;

Συνεζεύχθησαν περὶ τὰ τέλη τοῦ θέρους ἐν τῇ παλαιᾷ Ἐκκλησίᾳ τῆς Βουλώνης, καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου ἡ κυρία Λεκόντ δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησίν των.

Ὁ κύριος Λεκὸκ τοὺς ἡλόγησεν, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Ἐνεκατέστη καὶ πάλιν ἐν τῷ μικρῷ αὐτοῦ ἐνδικαιτήματι τῆς κρηπίδος Κοντῆ, δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτοῦ ἑξεις.

Οἱ ἐπὶ τῆς κρηπίδος πωληταὶ παλαιῶν βιβλίων καὶ ὁ κορυδαλὸς τοῦ Κεραμεικοῦ ἐχαιρέτισαν αὐτόν, ὡς ἀρχαῖον φίλον, ὃν ἐπικναβλέπει τις μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν.

Αἱ ἀσχολίαι, ἄλλως τε, δὲν τῷ ἔλλειψαν.

Οἱ νεόνυμφοι τὸν εἶχον παρακαλέσει, ἀναχωροῦντες, νὰ εὕρῃ αὐτοῖς ὡραῖον κτῆμα ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ.

Τὸ εὖρε καὶ ἐδέησε ν' ἀσχοληθῇ εἰς τὸ νὰ προετοιμάσῃ τὸν πύργον, ὅπως ἐν αὐτῷ κατοικήσωσι τὰ προσφιλῆ τέκνα του.

Εἰς τὸ κτῆμα ἐκεῖνο ἐνεκατέστησε τὸν Πιεδούσσην ὡς γενικὸν οἰκονόμον.

Τὰ τέκνα του θὰ σταλῶσιν ἵνα σπουδάσωσιν εἰς τὸ Λύκειον καὶ θὰ λάβωσι καλὴν προίκα, ἀλλ' οἱ λαθροθῆραι δέον νὰ ὦσι λίαν προσεκτικοί, καθότι ὁ ἀριθμὸς 29 ποσῶς δὲν ἐλησμόνησε τὸ ἀρχαῖον ἐπάγγελμά του.

Ὁ Πήγασος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀσφάλειαν· θ' ἀποθάνῃ ὅμως βεβαίως σχεδὸν πλούσιος, διότι ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἐξασφάλισεν αὐτῷ καλὸν εἰσόδημα.

Ὁ Κάμπρεμερ δὲν εἶνε πλέον ὁδοφύλαξ.

Ἡ Μάρθα ἔλαβε παρὰ τῆς ἐξαδέλφης αὐτῆς τίτλους διὰ πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα, καί, μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν συζύγων, αὐτὴ καὶ ὁ πατήρ της θὰ συγκατοικήσωσι μετ' αὐτῶν.

Ἡ ἐπάνοδος αὕτη βραδύνει ὀλίγον.

Ἡ Θηρεσία καὶ ὁ Λουδοβίκος διῆλθον τὸν χειμῶνα εἰς Σορέντον, καὶ τὸ θέρος ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης τῆς Κώμης.

Ἀπέκτησαν ἤδη μίαν θυγατέρα, ἥτις ὀμοιάζει καὶ τῶν δύο, ἡ δ' εὐτυχία αὐτῶν εἶνε ἀνέφελος.

Ἡ συγκινητικὴ ἱστορία αὐτῶν θὰ τελειώσῃ ὡς ἱστορία γοησῶν.

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ